

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En liden Bibelkrønike for Børn og Menigmand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 65. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_227A-txt-shoot-idm2272/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

te og med Syer, saa med Een og saa med en Anden af dem, der stred om det syriske Rige, og mente, at de handlede klokelig, i det de søgte Menneskens Hjelp, og forglemte, at Herren er Frelser allene, og deres Overster faldt ved Sværd og ved Svig, og Jøder stred mod Jøder, som alt er at læse i Maccabæernes første Bog.

Det syriske Rige gik under i Spid, og ved Romernes Trædskhed, og nu skulde vel Jøderne glædes, at de havde deres romerske Venner saa nær, men det blev Vennskabets Udsald, at Jøder bleve Romernes Tralle. Saa bleve alle de Folk, som gave sig i Romernes Vennskab, saa bliv alle de Folk, som glemme den levende Gud, og stole paa Menneskens Børn, og underlig blinde vare de Jøder, som ei kunde see, at Saadant var forud betegnet af Gud i de hellige Skrifter.

Nebucadnesar, Kongen af Babilon, havde en Drom, og saae som et Billede staae for sit Ansigt, dets Hoved var Guld, dets Bryst og dets Arme var Søl, dets Bug og dets Lænder var Kaaaber, dets Been vare af Jern, og Herren gav Daniel Forstand paa den Syn, og han udlagde Drommen om de fire Riger, som skulde være efter hverandre. Det er da aabenbart, at Guldet betød det babyloniske Rige, og Sølvet det persiske, og Kobberet det macedoniske, og Jernet det romerske, eftersom Jernet knuser og svækker Alting, ja, sagde Daniel, ligesom Jernet senderknuser, saa skal og det Rige knuse og senderflaa. Dan. 2.

E

Det gik saa til med Jødeland, at af Maccabæernes Slægt opstode Mand, som kaldte sig Konger i deres Høimodighed, og Broder stred imod Broder om Kongeligt Smigke og Navn, og der var dengang i Afsalanden romersk Krigsøverste, en af de Vældige, som heed Pompeius, han kom til Jerusalem, at skille den Trætte, og skifte Ret mellem Brodrene, og han satte den, som han vilde, til Overste i Landet, og nødte ham til at være Rom underdanig. Sydvest for Canaan herde Idumæerne eller Edomiterne, de nedstammede fra Esau, som var Patriarken Jakobs Broder, og havde altid ondt ifinde mod Israels Børn, de bleve undertryngne af David, men faldt siden fra, de bleve igjen undertryngne af Simons den Maccabæers Søn Johannes, og nødte til at bekende Tro paa Israels Gud. En af disse Idumæer heed Herodes, han blev ved Skalkhed og ved Huklerie for de Mægtige i Rom, Konge over Juda, han udsmykkede Herrens Tempel, men foragtede hans Lov, han indførte hedenske Skikke, udryddede Maccabæernes Slægt, og udøste meget uskyldigt Blod.

Da var stor Nød og Jammer over alle dem, som frygtede Gud af et reent Hjerter. Jødeland havde en Konge med et ondt og hedenskt Sind, der var Folk, som kaldtes Saducæer, de mente, at Mennesket døde som Fæet, og agtede derfor ikke hvad de tænkte og gjorde, naar de kun ikke med udvortes Gjæringer forshuede sig saa, at de kunde straffes af Mennesker efter Loven. Der vare andre,

